

vetllar

Nosaltres hem conegut l'amor que Déu ens té i hi hem cregut (1Jo 4,16.) La tasca dels cristians avui, personalment i comunitàriament  s acollir i viure l'amor de D u que s'ha manifestat en Jesús, i comunicar-lo al món. Aquest és el nostre tresor, un tresor que no ens el podem quedar per a nosaltres, l'hem de compartir. Jesús, abans de morir, ens va deixar el seu testament: Us dono un manament nou, que us estimeu els uns als altres com jo us he estimat. No n'hi ha d'altre, de manament, aquest ho inclou tot.

Jesús té un projecte per a la humanitat, un projecte molt ambiciós, una utopia: fer de la humanitat una família, que la Bona Nova del Regne que Ell ha vingut a anunciar al món es vagi realitzant aquí a la terra, i que la revelació de l'amor de D u per a tota la humanitat es vagi estenent com una taca d'oli. Aquest projecte que Ell ha començat, el deixa a les nostres mans. Jesús creu en nosaltres i deixa als seus deixebles aquesta tasca. Si Ell ho proposa deu ser perquè pot arribar a ser possible.

A partir de la seva absència física, comença el temps de la nostra responsabilitat. El Mestre ens ha deixat ben equipats amb tot el necessari per anar creixent en la llibertat i en l'amor pel camí que ell ha iniciat i ens proposa de seguir. Però conèixer i seguir Jesús suposa un nou naixement, amb la carn i la sang no n'hi ha prou; cal n ixer a la manera d'estimar de Jesús, cal n ixer de l'Esperit, aquest impuls de vida i d'amor que és la presència de D u dins nostre.

L'Esperit és la presència eficaç de D u en el món.  s el seu poder creatiu que s'aboca sobre la humanitat. L'Esperit adapta l'obra de Jesús a cada moment de la història i ens dóna també avui, en les circumstàncies concretes que vivim, la capacitat d'anar creixent i madurant en amor, creativitat, solidaritat. Ell és el Mestre que viu en nosaltres, prega amb nosaltres, ens guia, ens sosté, ens reuneix formant comunitat.

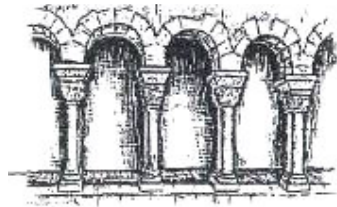
Conèixer Jesús és anar adquirint també un coneixement més profund de nosaltres i de totes les persones,

és creure en les immenses possibilitats dels éssers humans, de la seva capacitat d'estimar, del seu desig profund de sentit, és admirar-nos del que estem destinats a ser, és comprendre que no hi ha res humà que sigui indiferent, que tot queda afectat i inclòs en amor sense límits de

Déu. En Ell ho vivim tot d'una manera nova: les relacions familiars, comunitàries, de treball, de barri, la situació política i social actual. Quan vivim estimant estem fent present el Regne de Déu en el món.

MARCEL PERRIER

Des del monestir

50è ANIVERSARI DE VIDA MONÀSTICA

*Reflexió de la germana Catalina Terrats
en la celebració dels 50 anys de vida monàstica,
en l'eucaristia del diumenge 28 d'octubre*

Avui fa 50 anys que vaig sortir de casa per iniciar un nou camí. La vida monàstica era un punt de partida, que obria davant meu un horitzó immens i desconegut. La meva entrega a Déu en una vida dedicada preferentment a la pregària i al treball –*ora et labora*– al si d'una comunitat, era la resposta a la fe i l'amor que Ell havia dipositat en el meu cor des de petita. Després de molt temps de recerca i fins i tot de lluita interior per trobar el meu camí, la vida monàstica va ser la concreció del meu desig de seguir Jesús i el seu evangeli, amb el guiatge de la Regla de sant Benet, el camí que creia que havia de donar sentit i felicitat a la meua vida.

La meua integració a la vida i els costums del monestir no va ser fàcil, però una convicció interior em deia que el meu lloc era aquí, i així ha estat. He de dir també que em va ajudar el fet que llavors començava el Concili Vaticà II, que va portar a l'Església un alè d'esperança i de vida. Entre moltes altres coses, va possibilitar la renovació litúrgica i un canvi d'estructures que ens apropava més a les necessitats del món actual.

A poc a poc, Déu, tan proper i a l'hora tan inabastable, ha anat prenent forma concreta a través del rostre humà de Jesús. Ell me l'ha mostrat com el Pare que estima entranyablement cada un dels seus fills amb un amor personal i únic, que demana només que confiem en Ell i el deixem fer. Al pas del temps he comprès que, malgrat no ser-ne sempre conscient, en tota circumstància Déu m'ha guiat i acompanyat, ha confiat en mi caminant al meu pas, sovint escrivint recte a través de les meves ratlles tortes, donant-me força i dinamisme, i ha esperat pacientment el meu procés de conver-

sió. Aquest gran amor de Déu —i també el de moltes persones— és el que m’ha sostingut i m’ha ensenyat que l’amor no és una conquesta, sinó que és un do que s’ha de rebre i acollir a cada moment amb un cor pobre i humil, obert i agraït. Un amor que m’allibera i em salva del meu egoisme i de les meves pors...

La constatació de la immensitat de dolor que hi ha en el món, ha estat sempre per a mi una pregunta sense resposta i m’ha fet experimentar la meva impotència i incapacitat. Em sento formant part de la humanitat que camina buscant la llum, la veritat, la pau, la justícia, el sentit de la vida. A través de la pregària i de la solidaritat amb els més pobres i exclosos, intento col·laborar, ni que sigui a un nivell molt i molt petit, a donar una mica d’amor i esperança al nostre món. També en l’acolliment a l’hostatgeria, l’acompanyament a moltes persones ferides per la vida, en els grups, i en el servei als més necessitats, he pogut concretar, aquest meu desig i inquietud.

Ara, després de 50 anys, sento dins meu un gran agraïment i una joia molt profunda. La vida monàstica ha estat per a mi un do, i el monestir l’espai on, a través de l’Eucaristia, la pregària litúrgica feta de lloança, d’intercessió, d’acció de gràcies, he pogut viure i expressar la meva fe; el lloc on puc escoltar Déu que em parla constantment a través de la seva Paraula, aprofundir-la i acollir-la en el meu cor, prendre consciència que em parla també a través de les persones, dels esdeveniments, de les realitats del món. L’escola on aprenc cada dia a viure estimant, a donar-me gratuïtament, a comprendre, a perdonar, a estar oberta a la novetat, a l’imprevist.

Una gran acció de gràcies primerament a Déu, pel seu amor fidel, que ha sostingut la meva fidelitat. Pels pares que Ell m’ha donat, pels germans, pels mestres que he tingut, pels mossens i monjos que m’han acompanyat, per tants amics i amigues, i finalment per la meva comunitat a la que dec gran part del que sóc avui, i a la que he pogut servir amb goig, sobretot a través de la música; per cada una de les germanes amb les que durant tants anys he compartit la vocació, la pregària, la vida, el treball, les il·lusions i esperances i també els moments de dolor, de dificultats i problemes, i de les quals he rebut estimació, recolzament, comprensió, amiat, respecte a la meva llibertat, perdó, i tants exemples de bondat.

Per tot això, i per moltes coses més, i perquè crec que Déu pot fer infinitament més que tot el que demanem i som capaços d’entendre, avui puc dir, amb tot el cor: **tots els meus records són accions de gràcies.**

PEPITA ARNAU PIERA, VIUDA BASSAS

Dades biogràfiques

Nascuda al poble de Sarrià el 9 de novembre de 1913. Els avis paterns tenien ramats de bous que pasturaven per Collserola. Els corrals els tenien prop de l'entrada de l'actual parc de l'Oreneta. També tenien carnisseria a la plaça Sarrià que es va traslladar darrere el mercat quan es va construir el 1911 i que van seguir portant els pares. Casada amb en Lluís Bassas Roma el 1940, van anar a viure al carrer Anglí 49, al costat del monestir de Sant Pere. Del matrimoni van néixer en Joan M^a (1941) mort als 3 anys de peritonitis, la Montse (1945), la Tere (1947), la Lluïsa (1949) i una esplèndida bessonada, en Joan i en Lluís (1954).

Des de quan participeu de la litúrgia o coneixeu Sant Pere de les Puel·les?

Conec Sant Pere de tota la vida, però la relació augmenta a partir del 1940. Recordo haver anat un dia a vespres amb el primer fill de prop de tres anys i en acabar un salm es va posar a aplaudir com se li havia ensenyat a fer amb les coses que agraden. A partir de l'any 1962 els bessons (Joan i Lluís) feien d'escolans i ajudaven en la missa diària, abans d'anar a classe al col·legi dels Jesuïtes de Sarrià, i en totes les festes de precepte passant per diferents categories, des de portar les atxes a fer d'acòlit i acabant per ser encenser. A mesura que la canalla es va fer gran vaig poder participar diàriament de la missa, dels recessos, de la catequesi i de les sortides pasquals.

La relació amb Sant Pere de les Puel·les no ha estat solament espiritual sinó també material, perquè ens hi proveïem habitualment de pollastres, ous i productes de l'hort.

També cal destacar la relació amb mossèn Francesc i amb la seva mare, una relació d'amistat i bon veïnatge.

Què és per a vós Sant Pere de les Puel·les?

Una comunitat amb qui he compartit la fe i la vida, amb altres paraules, una segona família. El coneixement i amistat de moltes monges amb qui he compartit moments alegres i moments de tristesa.

També lloc de formació amb les xerrades de mossèn Francesc i de vivència d'una Església que avança. Recordo el temps del temple dividit en dos per reixes i cortinetes i la transformació que es va produir a partir del Concili Vaticà II, quan tot es va fer més proper i entenedor.

CARME VILLARROYA

Des de la Fraternitat

Després d'un llarg estiu, la nostra Fraternitat comença amb il·lusió una nova etapa. El curs tingué com a cloenda la trobada dels dies 20, 21, 22 de juliol a Rubí. Un cop feta la valoració, vàrem contemplar la possibilitat, per al nou curs, de fer les trobades en diumenge, per facilitar als de fora que es poguessin quedar a l'hostatgeria.

Segons les *Pautes de vida* calia renovar els càrrecs de delegada, secretària i tresorer. Així doncs, amb la votació de tots els membres, quedà constituït el nou consell.

Escoltant les diferents opinions respecte al temari ens proposem, amb l'ajuda de la germana Maria-Lurdes, treballar d'una manera continuada l'evangeli de sant Marc, en relació amb la Regla de sant Benet i les *Pautes de vida*.

Cal remarcar que aquest any s'han incorporat dos matrimonis més que ja compartien amb nosaltres la formació benedictina i la litúrgia.

La Fraternitat, amb l'ajuda de la Paraula, de la Litúrgia, del compartir amb la comunitat benedictina que ens acull, volem, una vegada més en aquest curs, fer camí, amb la certesa que junts avancem en la caritat i en el desig de viure a ple cor per la via dels manaments de Déu.

MERCÈ MANZANO

Des d'Assís

LA POBRESA CREIX, ASSÍS TAMBÉ

Els voluntaris i voluntàries que al matí repartim esmorzars al Centre d'Acollida sovint escoltem amb preocupació aquesta pregunta "¿me das una bolsa?" La petició amaga una situació de necessitat extrema, cal guardar-se alguna cosa del que es rep per a l'hora de dinar! Però, tot i que l'esmorzar és esplèndid, repartir-lo per a un altre àpat resulta insuficient.

A casa nostra la pobresa creix en nombre de persones i les ajudes provinents de l'estat de benestar decreixen. Acol·líem diàriament unes 80/100 persones i ara oscil·len entre les 140/150.

Aquest augment suposa un cost més gran en la compra d'aliments que complementen els que ens arriben provinents del Banc dels Aliments i de la Comuni-

tat Europea, en la despesa de subministraments d'aigua i electricitat, ja que es fan més dutxes diàries i es necessita comprar més roba interior. Paral·lelament, els ajuts econòmics procedents d'entitats privades i les subvencions han disminuït.

Des dels inicis Assís ha viscut i viu majoritàriament de la solidaritat de persones particulars i de les ajudes que ens fan arribar parròquies i comunitats que, en iniciar el projecte –d'això ja fa més de 10 anys– s'hi varen comprometre i s'hi mantenen fidels. Gràcies a totes elles, Assís no solament tira endavant el projecte inicial sinó que creix.

Aquest creixement es concreta en la quantitat i qualitat dels serveis i activitats, en la incorporació recent d'un nou educador i, el que semblava impossible, amb l'ampliació de l'espai, gràcies a què el Consell de districte de Sarrià ens cedeix l'ús de la totalitat de l'edifici del carrer Isaac Albéniz, que fins ara només ocupàvem parcialment. Això suposa tenir un menjador més gran, més sales per fer les activitats, ampliar l'administració i dedicar espais per al lleure i la convivència dels usuaris.

El que semblava un somni és una realitat a agrair i a gaudir. El nou edifici reuneix moltes condicions, amplitud, llum, comoditat. Tenint en compte les persones a qui es destina, és un autèntic regal. Quan s'hagi acabat l'adequació dels locals –en la que hi col·laboren bon nombre d'usuaris del Centre en tasques de pintura, neteja, trasllat de mobiliari, etc.– farem una jornada de portes obertes perquè pugueu visitar-nos i alegrar-vos com tots el qui formem part d'aquesta entranyable família.

Necessitem el vostre recolzament per seguir donant resposta als reptes que l'actualitat planteja, per això ens calen ajuts: voluntaris per tirar endavant noves propostes, donatius i subscripcions, roba d'home (sabates i pantalons) i aliments que es reparteixen al monestir entre les famílies derivades d'Assís.

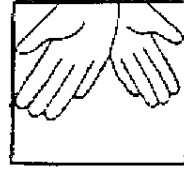
Cada diumenge trobareu a l'entrada de l'església unes safates on els podeu dipositar.

Ens podeu ajudar?

JOSEFINA BASSETS

*Aquesta
és la nostra Campanya de Nadal
d'enguany*

El Senyor truca a la porta

Senyor, tu estàs trucant a la porta.
Si joestic atent a la teva trucada
i aprenc a discernir els signes dels temps, dels meus temps,
i escolto els senyals de la teva confortant presència
en la meva porta, en la meva oïda interna,
i t'obro, i t'acullo com hoste de casa meva,
llavors el temps que passem junts em dóna seguretat.

En la meva taula comparteixo amb tu el pa,
el pa de la tendresa i de la força,
el vi de l'alegria i del sacrifici,
la paraula de la saviesa i de la promesa,
la pregària de l'acció de gràcies
i de l'abandó en les mans del Pare.
i torno a la tasca de cada dia amb indestructible pau.
El temps passat amb tu, menjant i bevent,
es uns temps arrencat a la mort.
a la germana mort que ens espia.

Jesús camí inacabable,
que véns a cada instant de la meva vida.
Sé que un dia vindràs per donar per acabat aquest temps
que estem cridats a viure com a do preciós de Déu,
anticipació i preludi de la benedicció eterna.
Fes que puguem desitjar el dia de la teva tornada,
quan la caducitat de la creació, de la meva vida creada,
deixi un lloc als nous cels i a la nova terra.
Ni que sembli que tot s'acaba en aquell instant,
en realitat és llavors quan tot comença,
sobretot l'immens gaudi i la inesgotable felicitat
de viure en tu, per tu i per a tu.
Per sempre, Amén.

CARLO MARIA MARTINI

*Recordant el jesuïta i cardenal de Milà, Carlo Maria Martini,
testimoni de l'evangeli de la nostra època, que va morir el mes d'agost d'enguany*